

Spedizione in abbon. postale
Poština plačana v gotov.

1943

September — Oktober

Salezijanski vestnik

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 L (za inozemstvo 14 L. Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec. Urednik: Tone Vodè.

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
 2. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
 3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
 4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.
-

*V prodajalni Mladinske založbe v Ljubljani
Stari trg 30*

dobite razne mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potreščine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Ferjančič Franc, kanonik, Novo mesto
Tomažič Ivan, dekan, Trebnje;
Malešič Marija, Otok;
Kočevar Marija, Vavpča vas;

Ljudmila Žagar, Srednja vas;
Hafner Apolonija, Ljubljana;
Trhlen Marija, Žigmarice.

Gospod, daj jim večni pokoj!

Valter Dermota:

Dan Boska in Mala Cvetka

Med sodobnimi svetniki, posebno med zadnjimi, ki jih je Pij XI. prištel v družbo zveličanih, sta zlasti sv. Terezija Deteta Jezusa in sv. Janez Bosko zajela najširše ljudske plasti. Čudno bi se moglo komu zdeti dejstvo, da sta se v našem naprednem in izrednosti željnem času mogla tako zelo priljubiti prav petindvajsetletna karmeličanska redovnica in preprosti predmetni duhovnik, ko je vendar doletela čast oltarjev tudi kardinale, škofo, državne kanclerje in mučence za sveto vero.

Poglejmo v kratkem tiste svetniške posebnosti in lastnosti, ki so ju pri krščanskem ljudstvu tako priljubile, da sta postala last vsega vernega sveta.

Mnenje posvetnjakov

Obče razširjeno češčenje sv. Terezije so nekateri znanstveniki in svetni pisatelji v svobodnomiselni Franciji razlagali s prodornim in osvajačim vplivom, ki ga na gledalce izvaja umetniško dovršeno izdelana slika svetnice, katero nahajamo v njenih življenjepisih in jo je izvršila Cvetkina redovna in rodna sestra Celina (1). Podobno so tudi priljubljenost don Boskovega češčenja mnogi tolmačili z osvajačim nasmeškom in dobrohotnostjo, ki cveteta na vsakem don Boskovem obrazu in sta ločni znamenji, po katerih prepoznamo don Boska izmed drugih svetnikov, posebno še na sliki našega slovenskega umetnika Božidarja Jakca.

Da ima umetnost veliko osvajačo moč in da dobrota, tudi samo naslikana, priteguje človeška srca, je več

kot gotovo. Vendar pa ta dva činitelja nikakor ne moreta biti pravi vzrok tolike priljubljenosti naših dveh svetnikov, ker bi v nasprotnem primeru morali biti deležni iste priljubljenosti tudi vsi moški in ženske, katerim so umetniki vseh časov slikali obraze.

Razlaže nasprotnikov

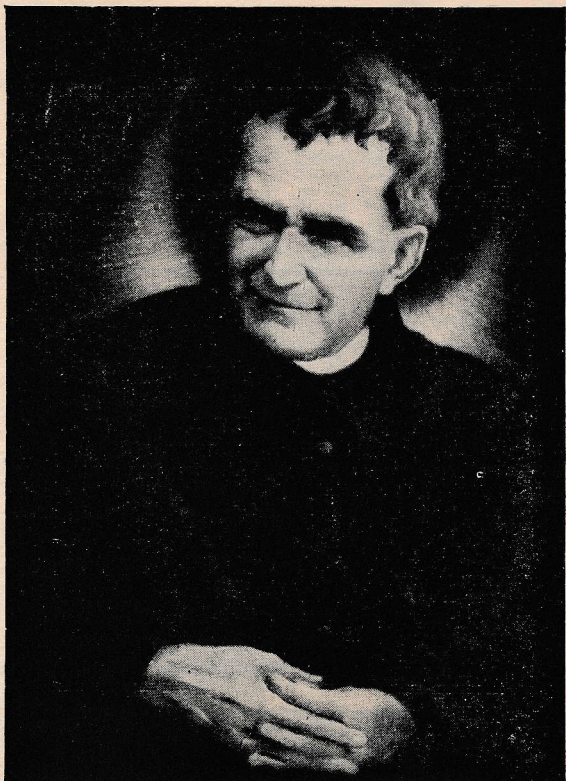
Brezverci, ki krščanstvo osvajajoče pobožnosti do lizijejske svetnice in do

Sv. Terezija Deteta Jezusa,

turinskega apostola mladine niso mogli zanikati, ker je le preočito dejstvo, so privlekli iz svoje znanstvene ropotarnice zastarelo krilatico, katero je ustvarilo primerjalno veroslovje, namreč katoliški mit. Tako oni zovejo različne oblike verskega izživ-

(1) Petitot O. P., La rénaissance spirituelle ou la spiritualité de Sainte Thérèse de l'Enfant Jésus. Na to delo se bomo naslanjali v vseh točkah, ki zadevajo duhovnost sv. Male Terezije.

Sv. Janez Bosko, kakor ga je ustvaril slo-
venski slikar Božidar Jakac.

ljanja in pobožnosti, ter trdijo, da se more preživeto krščanstvo vzdrževati pri življenju samo še z nekimi ljudstvo slepečimi in očarujočimi, v verske junake dvignjenimi ter po božje češčenimi liki.

Tako bogokletno obrekovanje, naperjeno proti največjim osebnostim krščanstva sploh, kratko in malo ne zasluži zavračevanja, ker je preveč prozorno neutemeljeno. Tako govorijo ljudje, ki krščanstvo poznajo samo iz umazanih romanov in črpajo svoje znanje iz veri nasprotujočih razprav ter so do vere sploh sovražno razpoloženi.

Nekateri verni katoličani

Med dobrimi kristjani se pa dobe tudi taki, ki menijo, da je vse to češčenje in zaupanje do sv. Terezije in don Boska le pretirano. Karmeličanke in salezijanci so hoteli, po domače povedano, „zaslužiti“ pa so zato

zagnali tako reklamo in mnoge s svojimi kričečimi spisi preslepili.

Pa to ne more biti res. Saj je predstojnica samostana v Liesieux komaj po prvi izdaji Terezijinega življenjepisa, katerega so izdali proti volji predstojnic, bila prisiljena, da je zaradi preobilnega poizvedovanja dala na svetlo prve podatke o svetničinem življenju na preprostih lističih in v kratki obliki. Podobno še sedaj po tolikih letih, ki so pretekla od don Boskove smrti, višji predstojniki v Turinu dobivajo pisma, v katerih cerkveni dostojanstveniki in odlični svetni ljudje obžalujejo, da je don Bosko še tako malo poznan; zato prosijo, da naj v korist Cerkve in vsega človeštva dajo vendar tudi drugim spoznati tega slovitega moža devetnajstega stoletja.

Potemtakem te vsesplošne pobožnosti do naših dveh svetnikov nikakor ne more biti vzrok neki zunanji podzavesten in neznan vpliv na množice, temveč le globoka notranja in božja sila, ki izhaja iz njunega življenja. Razlogi, ki smo jih navedli, bi mogli razložiti trenutno navdušenje, ki se včasih polasti množice, nikakor pa ne viharja pobožnosti, ki že petdeset let iz dneva v dan raste.

Pravi vzrok.

Gore zbirajo v svojem osrčju zlato in srebrno rudo, morja hranijo v globinah svoje neprecenljive zaklade in školjke skrivajo v sebi prelepe biserre. Tako tudi svetniki v najgloblji skritosti čuvajo svoj zaklad, ki je za nje svetost.

Potniku, ki je zašel v vroči saharški puščavi, ni do zaklada, ki ga kamela nosi v svojem tovoru, in rad bi dal kepo zlata za kozarec vode, ki bi ga v hudi stiski rešila smrti.

Podobno je tudi svetost in svetniški zgled le velik zaklad, ki ga ljudje ne morejo izrabiti, če jim ni predstavljen v dostopni in posnemanja možni obliki.

Don Bosko je odprl pot, ki vodi o troške in mlade duše v kraljestvo

svetosti, in sv. Terezika je postala vodnica vseh „malih duš“, ki naj hodijo po poti „duhovnega otroštva“ na goro Gospodovo. Kdor torej hoče razjasniti vprašanja splošne priljubljenosti don Boska in sv. Terezije, mora imeti v prvi vrsti pred očmi to, da sta ta dva svetnika pokazala in hodila novo „malo pot“ ali pot „malih“ v kraljestvo nebeškega Očeta. Prav zato sta pri teh „malih otroških dušah“ in pri dušah odraslih ljudi, ki pa ljubijo „pot duhovnega otroštva“ in so v večini med krščanskimi ljudstvom, tako priljubljena.

Salezijanska cerkev Male Cvetke na Kodeljevem v Ljubljani

Marsikomu je nejasno, zakaj so salezijanci začeli graditi cerkev sv. Tereziji Deteta Jezusa na Kodeljevem v Ljubljani in se z vso vnemo trudijo za razširjanje pobožnosti do te nove svetnice. Stvar je na prvi pogled res nerazumljiva. Don Bosko je bil v prvi vrsti apostol zapuščene moške mladine. Salezijanci, njegovi duhovni sinovi, pa gradijo cerkev mladi karmeličanski redovnici, ki bi mogla biti vsem drugim prej vzor kot pa „don Boskovim fantom“.

Pa ni tako. S tem, da so salezijanci zgradili Tereziji na čast cerkev in razširjajo njeno češčenje, kažejo, da sta si svetniška pot, ki jo je hodila karmeličanska svetnica, in pot, ki jo je hodil ter učil po njej hoditi svoje gojence in sotrudnike don Bosko, zelo podobni in v zadnji osnovi enaki.

To se ujema tudi s starim rekom, ki pravi, da Bog pošilja svoje svetnike zato, da zdravijo rane časa, ki jih je rodil, in svetijo ljudem, ki bodo živeli za njimi (1). Oba, Mala cvetka in Turinski apostol, sta živela v drugi polovici devetnajstega stoletja ter zdravila rane svojemu času in svetita nam otrokom dvajsetega stoletja.

Poglejmo tiste skupne točke njune duhovnosti, ki so jima dale prvo mesto med sodobnimi svetniki.

Duhovnost brez nasilnosti

Tudi na področje duhovnosti je v našem času privedel duh svobode. Ni to samonikel pojav, brez podobnosti na drugih področjih človeškega udej-

stvovanja, temveč samo prenos iste težnje s političnega, znanstvenega in gospodarskega področja človeškega življenja na torišče duhovnosti.

In ena izmed najsilnejših teženj, ki so zadnji čas prevevale človeško družbo, je prav težnja po svobodi.

Zgodovina nas uči, da so veliki možje veliki prav zaradi svojega pravičnega zadržanja do novih struj, ki oblikujejo čas. Zgodovinske osebnosti morejo izrabiti težnje svojega časa v dobro ali v slabo, to je dati jim pravo ali krivo smer.

V to borbo pa posega tudi Bog s svojimi poslanci, svetniki, da po njih pravilno vodi težnje človeških src v svoj končni smoter.

Tudi v katoliškem duhovnem življenju so bile marsikateri struje, ki so omejevale „pravo svobodo otrok božjih“. To sta bila janzenizem in preveliko zaupanje v učinkovitost nasilnih sredstev za napredovanje v krščanski popolnosti.

Janzenizem.

Jansen in njegovi učenci so v sedemnajstem stoletju iz spisov cerkvenega učenika svetega Avgušтина, ki je v silnem zanosu branil dejanstvo izvirnega greha in njegove posledice v človeški naravi, iztrgali za človeka uničujoč nauk o manjvrednosti človeške narave. Trdili so, da Cerkev že

Tudi Kitajček ima rad Malo Cvetko

(1) Alberto Caviglia, Don Bosco, Torino, SEI.

Dve goreči
častilki Male Cvetke iz črne Afrike

od časov svetega Avgušтина uči, da je Bog v prvi vrsti strog gospodar, ki „žanje, koder ni sejal“ (Mt 25, 25), in od ljudi, svojih sužnjev, zahteva pretirano in nenehno zatiranje pokvarjene narave. Prav nič očetovskega in ljubeznivega da nima Bog na sebi, temveč samo strogost, jezo, maščevalnost, s katero skuša človeka izničiti.

Človek se po nauku Jansenovih učencev mora neprestano bati, da bi

na kakršen koli način, tudi nehote, ne razžalil Boga, si nakopal s tem njegovo jezo, kaznen v peklju in mnogo časnih kazni.

Tak pokvarjeni krščanski nauk je tesnil in zatiral osnovno težnjo človeškega srca po ljubezni, ki dobi prav v ljubezni do Boga - Očeta, Odrešenika - Jezusa Kristusa in Sv. Duha - Zehnina naših duš svoje najvišje usovršenje. Pod janzenistovskim naukom človek ni bil prost, temveč suženj krivega in smrtonosnega nauka.

Zato je Bog v prefeklem stoletju poslal dva svetnika, don Boska in sv. Terezijo Deteta Jezusa, da sta človeške množice z zgledom svojega življenja iztrgala iz te globoke sužnosti.

Don Bosko je učil svoje fante in sotrudnike brezmejne zaupnosti v tabernakelskega Jetnika, ki se je dal ukleniti pod podobo kruha in vina zato, da bi mogel biti vedno pri svojih dragih in jim dati okušati, izgnanim iz nebeške domovine, prostost božjih otrok.

Sveta Terezija je pa za osnovo svojega nauka postavila osvobodilno resnico o resničnem božjem otroštvu, ki vsak suženjski strah odločno odklanja.

Nauk o božjem otroštvu in prijateljstvu je med božje ljubezni željno krščansko množico hitro prevladal, dasi ni bilo malo takih, ki so se temu močno protivili. Vendar je zmagal v svojih služabnikih Bog, don Boska in Tereziko pa slavimo kot naša velika osvoboditelja iz mrzle janzenistovske sužnosti.

(Dalje prihodnjič.)

Delajmo za poklice!

Duhovski in redovni poklic sta najbolj vzvišena med poklici. Duhovnik živi v neposrednem stiku z Bogom, vsako jutro ga kliče na oltar, v svojih rokah ga nosi, ko žrtvuje v imenu vsega človeštva zanj in zase presveto daritev. Duhovnikove roke so studene zakramentalnih milosti, duhovnikova usta so vir božje besede. Kako velike odlike! Pa kako velika odgovornost! Duhovnik mora biti ves božji, ves od sveta odmaknjen, dasi živi v svetu in s svetom. To mu je veliko laže, če se svetu z redovnimi zaobljubami

še bolj odpove in se tesneje priveže z evangelijskimi sveti k svojemu Bogu. Ta tesna združitev z Bogom je možna tudi neduhovnikom, ki stopijo v redovni stan, da tam kot bratje sodelujejo in pomagajo pri reševanju duš. Njihov poklic je prav radi tega spoja z Bogom in radi tega sodelovanja prav tako vzvišen kot duhovniški.

Sotrudniki in sotrudnice! Prav gotovo poznate v svoji soseščini kakega fanta, ki čuti poklic za duhovnika, du-

hovnika - redovnika ali pa za redovnika - pomočnika. So med njimi taki, ki so že bolj v letih, pa bi jim radi tega redno študiranje ne bilo več mogoče, dasi imajo zmožnosti in veselje do učenja. Napotite take fante, naj se obrnejo na Salezijanski inspektorat na Rakovniku ali na vodstvo bližnjega salezijanskega zavoda. Gotovo bodo med njimi tudi taki, ki se ne bodo ustrašili dolgega študija, marveč se ga krepko poprijeli in po letih kot toliko drugih pred njimi dospeli do smotra. Za take fante, mlajše in starejše, tako imenovane Marijine sinove, ki so se hoteli posvetiti duhovskemu in redovnemu poklicu v Salezijanski družbi smo imeli prejšnje čase poseben zavod v Veržeu. Sedaj se nahajajo na Rakovniku skupaj z drugimi gojenci in obiskujejo tukajšnjo gimnazijo ali

pa polagajo izpite za dva razreda v letu, če so starejši in hočejo pohiteti. — Tja napotite tudi druge, ki ne streme po duhovskem poklicu, ki jim ni do učenja, posebno če znajo kako obrt, pa bi hoteli biti redovniki pomočniki. Tudi ti so zelo potrebni pri vsestranskem apostolskem delu. Bodite budilci, budilke novih poklicev! Še bolje, če jih morete tudi podpreti in podpirati; Bog vam bo stotero poplačal, kajti na ta način neposredno sodelujete pri reševanju onih duš, ki jih bodo ti bodoči duhovniki in redovniki privedli k Bogu. Tako nagate vaše delo in denar na najboljšo obresti! Težke čase živimo in še težji nas morebiti čakajo; zaradi tega bomo še prav posebno potrebovali apostolov. Zato na delo za poklice, vsi, vsak po svojih močeh!

Knez August Czartoryski

(Po J. Ślósarczyku priredil T. Vodè.)

Uvod

RODBINA

KNEZOV CZARTORYSKIH

Do leta 1795.

Začetki knežjega rodu Czartoryskih se izgublajo v sivi davnini. Prvi, ki ga pozna zgodovina, je bil knez Wasyl v začetku 15. stoletja. Najmlajši izmed njegovih treh sinov, Mihael, dvorni maršal pri Švidrigelih in od l. 1459. prvi knez na Klovnu in Zukovi, velja za pradedu Czartoryskih.

Ko je v 17. stoletju izumrla glavna veja in je l. 1810. umrl tudi Jožef Klemen Czartoryski, knez na Korcu, je ostala samo še najmlajša veja knezov na Klovnu in Zukovi.

Priimek so knezi dobili po mestecu Czartorysk, ki leži ob reki Styru v Voliniji. V grbu imajo oboroženega viteza na rdečem polju; z desnico dviga velik meč, v levici pa drži sinji ščit, okrašen z dvojnim zlatim križem; v ozadju je videti troje trdnjaviških stolpov. Na vrhu grba čepi mogočno knežje pokrivalo, izpod katerega se po obeh straneh spušča rdeč plašč s hermelinovo podlogo.

Rodovina Czartoryskih je dala ve-

liko znamenitih mož, ki se za blagor domovine niso ustrašili nobenega napore in nobene žrtve. Upravljali so visoke službe; bili so staroste, kastelani, državni poslanci, predsedniki najvišjega sodišča in senata, poslani ki v tujih deželah, najvišji državni uradniki in dostojanstveniki; a vsepovsod so zvesto spolnjevali svoje dolžnosti. — In kadar je bila domovina v nevarnosti, so se radi odzivali njenemu klicu in na čelu številnih čet odhajali na vojsko proti Turkom, Tatarom, Švedom ali Rusom.

V začetku 17. stoletja so knezi Czartoryski sprejeli latinski obred. Bili so goreči spoznavalci katoliške vere. Zidali so cerkve in samostane, podpirali so jih z bogatimi darovi in ustanovami. Odlikovali so se tudi v cerkveni službi: knez Nikolaj je bil kanonik v Krakovu in Vilni; knez Teodor Kazimir škof v Poznanju, dober in umeven cerkveni vladika, silno delaven in bister senator, navdušen zagovornik kmečkega ljudstva; knez Florijan, primas in nadškof gnezenski, učenjak v modroslovju in bogoslovju, regent po smrti kralja Mihaela. V njegovih časih so začeli Czartoryski zavzemati prvo mesto v polj-

ski republiki. Odslej so dolgo časa imeli odločujočo vlogo.

Kazimir, bratranec kneza primasa, je znatno povečal družinski imetek in vpliv v državi. Njegova hči Konstanca se je omožila s Stanislavom Poniatovskim in imela z njim sina Stanislava Avgusta, poznejšega poljskega kralja. Starejši sin Mihael (1696-1775) je bil z osemindvajsetim letom litovski podkancler, nekaj pozneje pa kancler. Mlajši Avgust je sprva služil pri vojaki in se večkrat bojeval s Turki. Vrnivši se domov, se je oženil z Zofijo Šjenjaviško, ki je slovela kot razumna in silno bogata ženska. S to zvezo je položil temelje za prihodnjo moč in slavo knezov Czartory-

žarela vedno močnejše in močnejše...

Ustanovili so stranko, ki naj bi izvojevala velike notranje spremembe in tako prerodila domovino. V glavnem so hoteli doseči: da se prizna enakopravnost vseh stanov; da se odpravi samovoljna volitev kralja in pogubni liberum veto; da se poveča izvršilna moč kraljeve oblasti. Obnovo so mislili izvesti v sporazumu z Rusijo. Toda vzlic najboljši volji Czartoryskih se to ni posrečilo. Carica Katarina II. jim sicer ni odrekla zaželenne pomoči, toda o obnovi ni hotela nič slišati, ker se je bala, da bi to utegnili škodovati ruskim koristim. Podpirala je torej Czartoryske v tem, kar je bilo njej v prid; kar

Mosquera (Kolumbija): Salezijanski novomašniki, ki so bili posvečeni lani 23. avgusta, okoli svojega škofa salezijanca. Med novomašniki je tudi Slovenec, prekmurski rojak, g. Ignacij Kreslin (stoji drugi od leve).

skih na Poljskem. Kot umen in skrben gospodar velikanskih posestev je tako pomnožil imetje, da se ga je prijelo ime 'poljski Krez'. Brat Mihael s pridevkom 'ministerialna glava' pa je imel v rokah politično vodstvo družine. Czartoryski so se bolj in bolj zanimali za občne in državne zadeve. Kmalu so stali na čelu vsega javnega in političnega življenja. Za glavno nalogo svojega prizadevanja so si postavili obnovo poljske države. Odsihmal je njihova zvezda

se ni ujemalo z njenimi načrti, je pa odločno odklanjala. To se je pokazalo že pri kraljevih volitvah leta 1764. Po smrti Avgusta III. so izbrali za kralja ne kneza Adama Kazimira Czartoryskega, kateremu sta oče, prej imenovani knez Avgust, in stric namenila krono, marveč njiju sestriča Stanislava Poniatovskega, caričinega miljenca, ki je bil slepo vdan Katarini II. Novi vladar je bil sicer izobražen mož, podpiral je znanost in

umetnost, imel je dobro voljo, a manjkalo mu je odločnega značaja in notranje sile. Njegovo vladanje je bilo za Poljsko doba najhujšega ponižanja, doba razdelitve, hkrati pa tudi doba narodnega prebujenja in novega političnega življenja.

Takoj v prvih letih kraljevanja Stanislava Poniatovskega se je pokazalo, da Rusija ni marala, da bi se Poljska obnovila in okrepila. Na prigovorjanje pruskega kralja Friderika II. se je Katarina II. načrtno pripravljala na delitev Poljske. Czartoryski se tega niso o pravem času zavedeli. S tem, da so z Rusijo sklenili pogodbo, so ji dali priložnost, da se je vtikala v poljske zadeve. Ko so se Poljakom odprle oči, je bilo že prepozno. Zaman so ugovarjali senatorji in poslanci, zaman so bile domoljubne zveze, zaman oborožen odpor... Leta 1772. so Poljsko prvič delili.

Ta strašna nesreča, ki jo je spremljala večletna vojska, je deželo silno opustošila. Zaradi neprestanih porazov se je ljudstvo vdajalo obupu in brezčutju. Evropski dvori so se utapljali v gnilobi in pokvarjenosti. Ves svet je brezbržno in leno čakal, kdaj zarohni velika revolucija. Tedaj je Poljska spoznala, da je sama, brez obrambe, brez prijateljev.

Ker ni bilo pomoči od nikoder, se je skušal narod sam rešiti. Tu so bili zopet prvi Czartoryski in mnogi drugi poljski domoljubi. A vse prizadevanje, da bi rešili državno celoto, jim je spodletelo. Obvarovali so pa vsaj večino osrednjih pokrajin. Neuspeha so bili krivi številni izdajalci, ki so bili pripravljeni lastnoročno podpisati delitev svoje domovine. V Varšavi pa so stale pruske, ruske in avstrijske vojske; sovražni oddelek je stanoval v palači knezov Czartoryskih. Da bi se izognili hujšim posledicam, so Poljaki delitev podpisali.

Zdaj se je narod resno poprijel dela. V tem času so ustanovili prosvetno ministrstvo, ki je bilo prvo te vrste v Evropi. Nosilo je ime 'vezgojna komisija', v njej so sodelovali tudi Czartoryski. Pod njenim vplivom se je narodna prosveta naglo dvigala. Preosnovali so vseučilišča, zboljšali učne načrte, izdajali nove učbenike, spopolnjevali knjižnice, ustanavljali muzeje. To je povzročilo živahen raz-

voj poljske literature; napovedovala se je doba velikih pesnikov, Mickiewicza in tovarišev. Prav tako so se trudili tudi za gospodarsko povzdigo dežele. Zidali so tovarne, kopali kanale, popravljali ceste. Plemenitašem, tako imenovani šlahti, so dovolili, da se je smela brez škode za svojo čast pečati s trgovino. Živo so se zanimali za meščanstvo in za usodo kmečkega ljudstva.

Pri delu za prerojenje domovine se Czartoryski niso dali prekositi. Jožef Klemen Czartoryski, zadnji knez na Korcu, je svoj sedež povzdignil v važno industrijsko središče na vzhodu. Pod njegovo upravo so se zelo spopolnile tovarne za sukno, platno, porcelan in pohištvo. Da bi dvignil vrednost pridelkov, je rad najemal izurjene delavce iz tujine. Bil je zelo naklonjen kmetom, olajševal jim je bremena in jim poceni prodajal semensko žito. S tem je hotel pokazati rojakom, kje se skriva moč Poljske.

Prav tako se je trudil za domovino knez Adam Kazimir Czartoryski, general vzhodnih pokrajin, praded kneza Avgusta. Bil je soustanovitelj, ravnatelj, učitelj in oče slovite vojne šole, ki je dala poljskega narodnega junaka Tadeja Koščiūška. Grad in mesto Pulave se je pod njegovim vodstvom razvilo v pravi muzej poljskih starin in v središče književnega in znanstvenega dela. Tudi sam je spretno sukal pero. V zasebnem življenju je bil skromen, za blagor domovine je pa rad dajal, dokler je kaj imel. Napredek dežele mu je bil silno pri srcu. Kot poslanec se je odlikoval po globokem razumevanju državljanskih dolžnosti. Sodeloval je pri sestavi znamenite „Ustave tretjega maja“.

Po drugi delitvi Poljske (1793) se je knez Adam Kazimir popolnoma odvrnil od kralja. Umaknil se je iz politike in prebival v tujini ali v ljubljenskih Pulavah, kjer je zbiral okrog sebe učenjake in pesnike. Leta 1812. se je spet povrnil v politično življenje, a le za malo časa, ker je kmalu uvidel, da ne bo mogel kaj prida storiti za domovino. Leta 1817. je zapustil poljsko kraljestvo in se naselil v Šenjiavi v avstrijski Galiciji. Pulave pa je prepustil starejšemu sinu Adamu. Ob njegovi smrti l. 1823. je vsa dežela iskreno žalovala.

Narod, ki ga je majska danica zbudila k novemu življenju, se ni mogel dvigniti. Kajti komaj se je prebudil iz težkega sna, so ga sovražniki zadušili. Junaki Koščiuško, Poniatovski, Glovacki, Kilinjski so sicer ponovno rešili poljsko čast, a li poljske domovine niso mogli rešiti.

Leta 1795. je bila podpisana tretja delitev Poljske. S tem je nekdanja slavna Poljska država za dolgo let zgine s površja zemlje.

Toda čemu bi se spominjali teh žalostnih dogodkov? V njih je toliko veličine in podlosti, sile in nemoči, požrtvovalnosti in samoljubja, luči in teme, zvestobe in izdajstva, da se kar ne moremo znajti v teh na-

sprotjih.

Napoleonova doba z legijami Domobrovskega je Poljakom prinesla dni vojne slave, veselja in upanja, toda zapustila jim je sužnost, ki pa je bila še kolikor toliko znosna, kajti po Napoleonovi smrti se je že čutila od daleč pomlad narodov.

Nad Vislo je ležala deževna jesen, le tu pa tam je kakšen dan posijalo prijazno sonce. Mrka jesen se je v drugi polovici 19. stoletja razdivjala v strašno zimo nesreče in obupa.

V teh težkih časih, ko so se skrile vse prijazne zvezde, je v nesrečnem poljskem narodu budil domovinskega duha knez Adam Czartoryski.

(Dalje prihodnjič.)

IZ * * * * *
NAŠIH * * * * *
MISIIONOV * * *

Po dolgih mescih

Iz salezijanskega misijona v Cuenci (Ekvador) se je zopet oglasil naš znani misijonar g. Dionizij Vrhovnik. Po dolgih mesecih je pismo le prispelo do cilja. Med drugim piše:

Lansko leto sem bil prestavljen iz Macasa v Sukúo. Ta misijonska podružnica je en dan hoda oddaljena od Macasa. Sedaj sem pa začasno tu v Cuenci, kamor sem prišel iskat zdravja, ki se mi je nekaj zrahljalo. Sveži planinski zrak in počitek od hudega dela ter še kaj drugega, o čemer ne bom sedaj pisal, to mi je spet vrnilo voljo in veselje do življenja.

V misijonih le s težavo rinemo naprej. Ne samo zaradi vojske v Evropi, temveč tudi zavoljo vojske, ki smo jo imeli tukaj. Udarili so se namreč Peruvanci in Ekvadorci zaradi tako imenovanega ekvadorskega orienta.

To je divji svet pragozdov, ki leži na vzhodu onstran Andov v gornjem porečju reke Amazonas. Meja med obema državama še ni bila natanko določena. Zato je prišlo do prepira in do vojske. Zmagala je seveda pravica močnejšega. Ekvadorci so zgubili skoraj vse ozemlje onstran Andov. Tudi naš vikariat je utrpel precej škode. Bili smo celo v nevarnosti, kajti Peruvanci so se že precej približali misijonu. Toda vojska se je hitro končala. Marija nas je obvarovala najhujšega...

Pred nekaj dnevi je bil tukaj hud potres. Mnogo ljudi je izgubilo življenje pod razvalinami podrlih hiš. Tako vidite, da je po vsej zemlji danes le trpljenje, tu manj, tam več. Toda že nam vstaja zarja upanja. Že se sliši glas božjega Zveličarja: „Dvignite glave, zakaj vaše odrešenje se pribli-

V vseh stiskah se z zaupanjem zatekajte k Mariji Pomočnici in njene-
mu služabniku sv. Janezu Bosku!

žuje" (Lk 21, 28). Marija Pomočnica bo gotovo pomagala...

V Macasu, kjer sem preživel 11 tridih, pa vendar veselih misijonskih let, se že od lanskega leta vrši služba božja v novi cerkvi, o kateri sem vam že večkrat pisal. Vendar pa cerkev še ne bo kmalu dograjena. V Mendezu je naš škof blagoslovil lepo novo cerkev sv. Venčeslava. Bo to najlepša cerkev v našem vikariatu. Denar za zgradbo cerkve je nabral naš vrli salezijanec Vinko Janda, češki rojak, ki ga mnogi poznate.

Tu v Cuenci hodi v našo šolo nad 800 dečkov. Vsak dan so pri sv. maši.

Pojejo pa tako lepo, da si ne morete misliti...

Za april je bil napovedan prihod prvih slovenskih naseljencev za v Macas. Zakaj niso prišli, ne vem, ker nisem dobil tozadevnega sporočila. Kakor že veste, nameravajo Slovenci iz Buenos Airesa ustanoviti v okolici Macasa veliko poljedelsko kolonijo, ker je tam prostora za tisoče naseljencev...

Prosimo vsi skupaj Marijo, Kraljico Slovencev, naj nam pomaga in blagoslovi vse naše prizadevanje. — Pozdrav! — Dionizij Vrhovnik, salezijski misijonar.

Odpadnik Soi-Van

(Napisal Iv. Pedrazini, sal. misijonar na Kitajskem)

Seung-Chan, kamor sem prispel, je zapuščena kitajska vas v pokrajini, kjer je polno roparjev. To pokrajino ločijo od ostalega sveta visoke gore in široke reke.

V izbici misijonske postaje so se zbrali okrog mene vsi tamošnji kristjani, 24 jih je bilo. Pripovedovali so mi o svojih križih in težavah. Ubogi ljudje! Še trideset let prenašajo preganjanje, suženjstvo, palice in ponižanje vseh vrst. In kdo jih preganja? Prosluli Soi Van. To je odpadnik. Bil je kristjan kot oni, toda sedaj ni več. Odpadel je od vere.

Soi Van je očitno zatajil Kristusa. Zapustil je svojo pravo ženo in se poročil s poganko. Od tedaj sovraži kristjane. Najraje bi zabrisal v svoji vasi vsako sled krščanstva. Mož je bogat in precej ugleden. Drzen je in nasilen. Kristjani so ga živo spominjali prisege, s katero je obljubil zvestobo Kristusu. Z nasiljem in s pomočjo nekaterih drugih poganov si je prisvojil velik del zemljišč, ki so jih imele v lasti nekatere krščanske družine, družine pa je pogнал v najhujše pomanjkanje. Mnogo kristjanov je moralo pobegniti pred njim v Hong-Kong in v Makao. Najrevnejši so mu ostali prepuščeni na milost in nemilost. Vendar se veri niso odpovedali.

Načelniku krščanske skupine v vasi Seung-Chan je bilo ime Pavel. Bil je samostojen in bister človek.

Ljubil je svobodo in se ni bal odpadnika Soi Vana. Nikjer se ni ustrašil odkrite borbe z njim. Celo mandarinu ga je zatožil, pa zaman. Mandarin se je dal podkupiti in ni nič ukrenil. Soi Van je še bolj zasovražil Pavla, ta pa se je delal, kakor da se ga nič ne boji. Vendar je vedno nosil s seboj puško, če bi se slučajno moral braniti.

Nekega dne pa je Pavel nenadoma umrl. Zastrupili so ga.

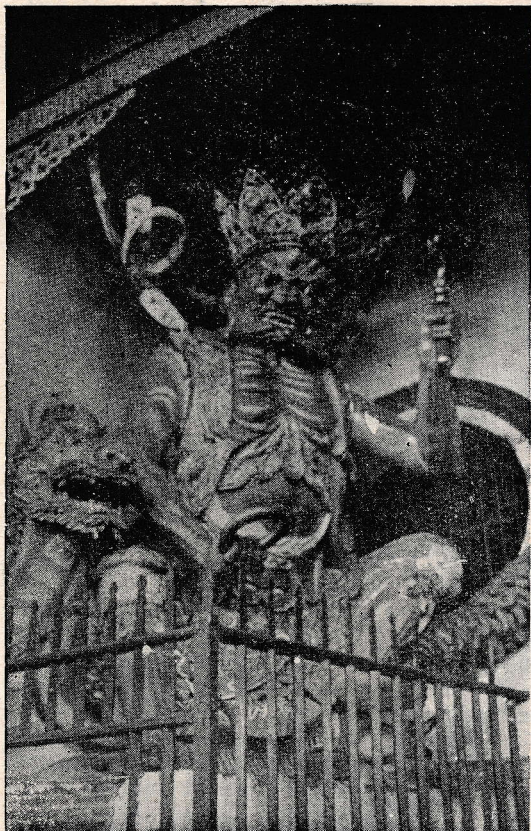
Naš gospod Olive je bil prvi misijonar, ki je po tem dogodku prišel v vas Seung-Chan. Skušal je opogumiti kristjane, toda tudi njega bi bili kmalu zastrupili.

Prišel sem na vrsto jaz. Razmere v vasi sem dobro poznal. Že v naprej sem slutil, kaka borba me čaka. Tudi sam sem že želel, da bi se sprijel v borbi. Upal sem, da mogoče zmagam. Tako bi končno rešil naše brate kristjane iz neznosnega trpljenja... Samo tega sem si želel, da bi se sešel na štiri oči z odpadnikom Soi Vanom.

Ko so kristjani odšli na svoje domove, sem se napotil še tisti večer proti poganskemu svetišču. Pazniku sem zapovedal, da naj takoj zvoni „tam - tam“, da se zbero vsi vaški moške.

Paznik me je debelo pogledal in zakričal:

„Ti vrag, od kod imaš pravico...?“ Nisem mu pustil do besede.

Takole reč časti pogan. (Poslal g. Majcen iz Junanfuja na Kitajskem.)

„Da, vrag, jaz ti imam pravico ukazovati, da zvoniš, da plešeš in poješ in ... da zgineš v ječi Sek-Ki. Fant, zveni!“

Pozorno sem sledil vsaki njegovi kretnji. Fant je vzel bet in začel z njim živčno tolči po zvonu. Stisnil sem mu v dlan nekaj denarja in mu zapovedal, naj takoj pripravi tobak in olje za luč. Čez nekoliko časa so svetišče napolnile častitljive postave vaških starcev.

Ko sem se vsem poklonil in jih pozdravil po tamošnjih navadah, sem se ustopil v sredo svetišča in na ves glas spregovoril:

„Častite brade vasi Seung-Chan! Prišel sem z daljnega zahoda in padam na črno zemljo pred vašim obličjem. To svetišče so posvetili vaši predniki; pozdravljam jih. Dobro vem, da je bila njihova največja odlika pravica. Vidim, kako se premikajo

njihove sence. Slišim, kako se dviga glas s sedežev vaših prednikov. ‚Pravica,‘ vam kličejo. ‚pravica!‘ Kaj ne slišite, kako močan in krepak je njihov glas? Sliši se do neba.

Toda en človek prezira navade vaše vasi —. Z nogami tepta pravico, ki so jo ljubili vaši pradedje. Ta človek je Ju-Soi-Van.“

Če so učinkovale besede, ki sem jih izgovoril, je še bolj učinkovalo ime. Svetišče je bilo polno ljudi, pa se mi je zdelo, da je prazno, taka tihota je nastala. Skozi brljavo svetlobo leščerbe so prestrašeno zrle častite postave na sedeže prednikov, kakor bi poslušali njihov strašni glas.

Približal se mi je mož, bled ko stena. Bil je Soi Van. Za njim sta šla dva moža s puškami na ramenih. „Ven od tod! Zgubi se iz našega svetišča, hudič iz Evrope!“ je besno kričal Soi Van. „Ne o nečajaš! spomina naših prednikov!“

V trenutku mi je prišlo pred oči vse, kar je ta človek storil v teh tridesetih letih; vse njihove solze, vsa preganjanja, zlorabe, krivice, kri. Čutil sem se sodnika v družbi onih, ki so imeli oblast.

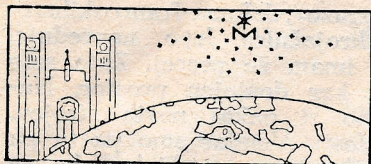
„Odpadnik, zgini!“ sem rezko odgovoril.

In zgini! je v mraku on in obe puški z njim.

Vsi so se oddahnili, kakor da se jim je odvalil težak kamen od srca. Vsak je imel kak račun s tem človekom. Neki stavec je vzdihnil: „Ah, oče! Rešil si ta kraj Soi Vana. Sedaj smo vsi s teboj.“

* * *

Zmagoslavno sem se vrnil v misijonsko postajo. Naslednji dan sem dobil gomilo pritožb proti Soi Vanu. Čez teden dni je bil že zaprt, ugrabljena zemjišča pa so lastniki dobili nazaj. Soi Vana je zadela očitna kazen božja. Ko se je vrnil iz ječe so mu zaporedoma umrli vsi trije sinovi, ki jih je imel s prvo ženo. Tudi oni so z očetom odpadli od vere. Z drugo ženo je imel dva sina. Eden je slaboumen, drugega, ki je bil zelo prikupen, so mu ugrabili razbojniki.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Slovenci na Španskem

Pred leti, ko je divjala na Pirenejskem polotoku krvava državljanska vojska med belimi in rdečimi, smo večkrat brali tudi o nekaterih naših rojakihi, ki so se udeleževali na Španskem. Toda to je bila za nas dokaj žalostna slava. Zakaj tedaj so se naši ljudje odlikovali po iznajdljivosti v mučenju in pobijanju vernega španskega ljudstva.

Danes pa imamo lepo priložnost, da bralcem Salezijanskega vestnika predstavimo dva mlada Slovence, ki kot salezijanca delata na Španskem in pomagata celiti rane, ki jih je vrlemu španskemu narodu zadala državljanska vojska. Tako bosta vsaj nekoliko poravnala dolg, ki so ga naredili naši rdeči španski prostovoljci.

Naša španska Slovenca sta: Rafael Mrzel od Sv. Križa pri Litiji in Ivan Benko iz Premurja.

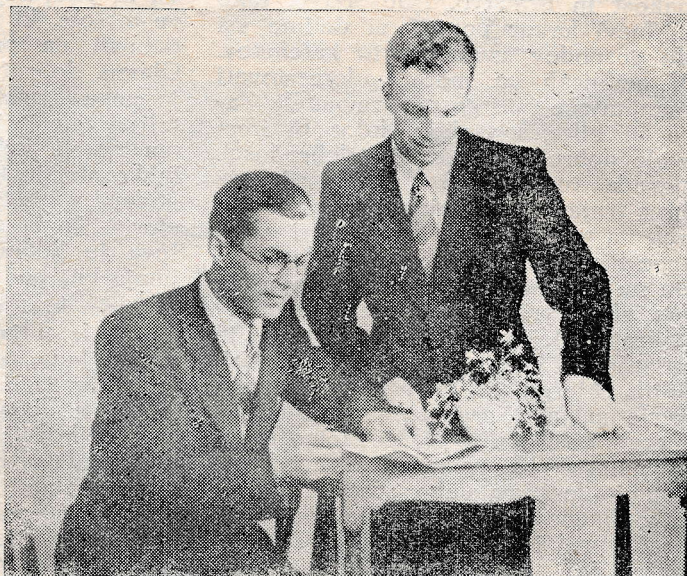
Prvi je odšel na Špansko pred tremi leti, drugi pa pred poldrugim letom. Rafael Mrzel je nastavljen kot krojaški mojster v salezijanskem zavodu v Barceloni. Ivan Benko pa kot mehanični mojster v salezijanskem zavodu v Bilbau ob Biskajskem zalivu na severnem Španskem.

Kako se jima godi, moremo nekaj malega posneti iz pisma Rafaela Mrzela. Takole pravi:

„Tukaj se, hvala Bogu, še nimamo kaj preveč pritoževati. Posledice državljanske vojske in sedanjih kritično nape-

tih razmer se sicer precej čutijo, vendar upamo, da vsaj kaj hujšega ne bo. V našem zavodu imamo sedaj nad 400 gojencev, dijakov in vajencev. Vzlic temu pa hitimo z dozidavo novega poslopja (obsega 3000 kv. m), v katerem bo dobilo prostor 500 gojencev. V njem se bodo nastanili mehaniki, mizarji, rezbarji, kiparji in slikarji. Novo poslopje bo bržkone blagoslovljeno v začetku junija. Za to priložnost pripravljamo tukaj šolsko in obrtno razstavo.

Naše šole uživajo tu velik ugled. Zato tudi vodilne oblasti kličejo salezijance na vse strani. Le to je škoda, da se zaradi pomanjkanja osebja ne moremo odzvati. Sicer je res, da neprestano prihajajo nove moči iz Italije in od drugod, vendar ne zadoštujejo sedanjim potrebam. Mene ve-

Salezijanca Rafael Mrzel in Ivan Benko v Barceloni.

Marijino Srce
naše najvarnejše zavetje

dno silijo: Piši svojim prijateljem v domovino, da naj nam pridejo pomagat v čim večjem številu.

Tukaj v resnici vladata prava enakost in bratstvo. Nadzorstvo, tako podnevi kakor ponoči, si delimo vsi do gospodov svetnikov in katehetov. V učilnicah pa mora nadomestovati manjkajoče tudi gospod ravnatelj. Zato bi bil res vsakdo, kdor bi imel malo dobre volje, tu zelo dobrodošel. Seveda tudi tu nĩ pričakovati rož brez trnja. Zdi se mi, da se mora človek na tujem mnogo bolj vaditi v potrpežljivosti kakor doma. Hvala Boгу, da ne manjka niti veselja in zadoščenja, zlasti pri mladini, kjer sem mnogokrat deležen večjega zaupanja in prisrčnosti kakor kateri izmed tukajšnjih. Morda se vam bo zdelo neverjetno, a je vendar resnično, da moram celo poučevati španščino. Mnogi namreč ob prihodu v zavod razumejo le prav slabo „uradni jezik“, tako imenovano kastiljščino, ki ji po svetu pravijo španščina. V tukajšnji deželi, v Kataloniji, kjer je Barcelona glavno mesto, se namreč skoraj splošno rabi katalonščina, tako na deželi kakor v mestu. To narečje ima mnogo

svojskih izrazov, deloma francoskih...

Moja krojačnica lepo napreduje. Vajencev imam že precej. Zato smo dobili že kar dostojen prostor. Nakupili smo si nekaj novih strojev. Dela je dosti. Vendar smo pa tu pa tam v zadregi za material. Tako se tudi pri nas pozna evropska stiska, da o drugem niti ne govorim.

Ko sem bil pred tedni nekoliko na oddihu — po trdem šolskem letu, ko sem skoraj vsak dan do polnoči delal in študiral, se to kar prileže — sem dokončal „priročnik za krojače“ in zdaj je že v tisku. Tu velja pripomniti, da so salezijanski učeniki in priročniki tukaj splošno znani in v rabi tudi na državnih šolah. Salezijance na Španskem zelo upoštevajo.

Ko sem se vrnil v Barcelono, sem našel tu g. Ivana Benka. Prišel je iz Bilbaa, ki je od tu kakih 600 km. Hotel si je ogledati nekatere delavnice in nakupiti stroje. Tam so namreč zelo delavni in korajžni. Lani so se umaknili vojaki iz ondotne obrtne šole. In zdaj je g. Benko prevzel vodstvo oddelka za mehanike. Zraven ima tudi precej pouka v strokovnih predmetih. Za letos imajo v načrtu veliko montažo novih strojev. Naravno, da to veliko stane. S podporo je pa tako. V Bilbau je več petičnih ljudi, ki podpirajo naše ondotne naprave in šole, ki so po važnosti in praktičnosti na prvem mestu v državi. Glavna dobrotnica naših šol v Bilbau je neka markiza D. Urquijo, ki ima toliko zemlje in bogastva, da niti sama ne ve koliko... Koliko dobrega lahko storiijo tisti, ki jih je Bog oblagodaryl z imetjem! In še več bi lahko storili, če bi se zavedali, kako negotova je bodočnost zlasti za one, ki imajo kaj pod palcem...

Rane, ki jih je deželi zasekala triletna državljanska vojska in rdeča strahovlada, se počasi in varno celijo. Ruševine izginjajo. Kar je bilo uničenega, se obnavlja. Tudi naša cerkev je dobila marsikaj novega, kajti rdeči so jo povsem izropali in napravili iz nje skladišče. Sedaj ima že tri precej lične oltarje, moderne spovednice, v delu je tudi prižnica in križev pot... Tako raste iz krvi in podrtin novo, bujnejše življenje. Mislim, da bo tako tudi drugod, kjer sedaj še besni vihar in čisti ozračje...

Iz naših zavodov

RAKOVNIK

Življenje v našem glavnem zavodu je bilo to leto še prav posebno živo. Dasi so bile razmere ob njegovem začetku dokaj zamotane, se je zavod z gojenci kar napolnil, da ne rečem, natrpal. Ko gledamo nazaj na preteklo šolsko leto, se moramo prav iz srca zahvaliti naši nebeški zaveznici Mariji Pomočnici, da nam je dala preživeti tako lepo leto. Gmotnega pomanjkanja tako rekoč nismo čutili; že res, da ni bilo vsega kot svoje dni, a potrebnega nam ni nedostajalo, tako da je bilo zdravstveno stanje dijakov vseskozi odlično brez vsakega resnejšega primera; vsi so se mogli nemočno posvečati svojim dolžnostim.

Posebno razveseljiva pa je bila v preteklem letu vnema, s katero so se dijaki lotili duhovnega življenja. Resnost časov, ki v njih živimo, je vtisnila tem mladim dušam pečat resnosti kar se je kazalo pri vsem, v disciplini, pri učenju, zlasti pa v duhovnem poglobljanju. Da ste jih videli, zlasti višješolce, kako so sleherno jutro kar oblegali Gospodovo mizo! Katoliška akcija se je krepko uveljavila in živahno razgibala. Kongregaciji višješolcev in nižješolcev sta z rednimi tedenskimi sestanki zaživele tako kot

že nekaj let ne. Saj pa je bilo to leto posebno leto. Ves narod se je posvetil brezmadežnemu Srcu Marijinemu in se na to posvetitev dolgo pripravljaj. Ta tok narodne vneme je zajel tudi nas in še posebej nas, ki smo bili ob velikih dogodkih meseca maja prav v našem domu priča, kako slovenski narod ljubi svojo Marijo Pomačaj. Naš zavod se je posvetil že za praznik Brezmadežne njenemu prečistemu Srcu, v mesecu maju smo pa to posvetitev obnovili.

Res, da so časi žalostni, pa prav zato smo se jim skušali od časa do časa umakniti ter se nekoliko razvedriti z domačimi prireditvami. Od kar gostuje v novem delu zavoda gimnazija, smo bili brez gledališke dvorane, kar je bilo na škodo razgibanosti zavodskega življenja. Pa smo si naredili provizorično dvorano v veliki jedilnici in v njej nastopili kar z osmimi prireditvami. Lepa je bila akademija za don Boskov praznik, zanimiva tekma iz ministriranja, kjer je vsak tekmovalec prejel po zaslugah lepo darilo; za pust smo se od srca nasmejali dogodivščinam Čičfiričev; na Jožefovo, za god g. ravnatelja pa smo prisluhnili „Velikemu koncertu“ očetove ljubezni do izgubljenega sina. Najlepša med prireditvami pa je bila

Velika rakovniška družina pred cerkvijo Marije Pomočnice. (Šolsko l. 1942-43.)

akademija v proslavo šestdesetletnice prevzvišenega g. škofa, ki je prišel sam med nas, da smo mu mogli iz srca do srca povedati, kako čutimo z njim v teh težkih dneh.

Tako smo se od časa do časa pozabavali doma, stopili tudi katerikrat na Kodeljevo pogledat zanimivosti na platnu, prisluhnili odmevom premnogih Marijanskih akademij v mestu, pogledali dramo s Kalvarije v ljubljanskem gledišču. A glavno naše delo je le bilo učenje in vse drugo je bilo le zato, da bi nam to delo bilo lažje. Da je res tako, priča uspeh, ki je to leto sijajnejši od vseh uspehov prejšnjih let. Od 130 dijakov našega konvikta jih je štiri petine izdelalo z odličnim in prav dobrim uspehom: imeli smo 34 odličnjakov in 63 prav dobrih učencev, ostali so izdelali dobro, nekaj je pa tudi takih, ki jim je spodletelo, saj ni rože brez trnja...

Tako je bilo. In v bodoče? Ko bi videli, kako je na Rakovniku vse v razmahu, dasi so počitnice. Zakaj? Prihodnje šolsko leto bo naša gimnazija postala popolna, doslej namreč ni imela vseh osem razredov. Zato pa ji je bilo treba odstopiti skoraj vse prostore v tako imenovanem novem delu zavoda, kjer je bila prej velika spalnica. Za spalnico je bilo treba poskrbeti drugje, pa smo dvignili novo nadstropje nad veliko jedilnico, porušili stene prejšnjih učilnic in danes že lahko vidite novo veliko dvorano, kjer bo prihodnje leto prenočevalo 80 konviktorcev. Tudi novi razredi so že zgrajeni. Tako upamo, da bomo mogli prihodnje šolsko leto še z večjim zamahom nadaljevati svoje delo.

Starši, ki mislijo poslati svoje sinove na Rakovnik, naj pohite z vpisom, ker bodo v kratkem vsa mesta zasedena. Sotrudniki in sotrudnice, ki poznajo kakega fanta, ki čuti veselje do duhovskega ali redovnega poklica, naj le-tega nagovore, da se obrne na zavodovo vodstvo. Takí imajo pri sprejemu prednost.

KODELJEVO

Skoraj bi kdo rekel, da Mladinskega doma na Kodeljevem ni med salezijanskimi zavodi, tako poredkoma se oglašamo v Vestniku. Vendar to ne pomeni, da nimamo kaj poveda-

ti ali da nimamo dela. Kajti resnica je prav nasprotna, da se namreč pri nas pridno dela na vseh popriških salezijanskega udejstvovanja.

Če naj omenimo najprej duhovno plat, moramo povedati Kodeljevčanom v pohvalo, da so se v zelo lepem številu odzvali vabilu našega nadpastirja k praznovanju prvih sobot. Izredno velika je bila udeležba pri šmarnični pobožnosti. Ljudstvo in pa zbor sta s prelepimi pesmimi tekmovala v proslavljanju majniške Kraljice. Za zaključek je bila cerkev polna kot še nikoli, tako da je zmanjkalo podobic pri darovanju.

Konec junija, na praznik sv. Petra in Pavla, je bila v našem svetišču nova maša g. Urbánka Jožeta. Z vso vnemo so naše dobre sotrudnice pomagale pri snaženju in krašenju cerkve, da je bila ozaljšana kot nevesta, ki sprejema svojega zaročenca. Številno cvetje, venci in zelenje, ki so ga darovali ali posodili okoličani, je spremenilo hišo božjo v nebeško lep vrt, v katerem je novomašnik kot prežlahтен cvet prvič povzdignil k nebu belo hostijo v spravo in zdošenje večnemu Bogu. Prelepi govor o vzvišenosti duhovniškega stanu, ubrano petje, ki ga je podpiral orkester, številna množica, ki je v zbrani pobožnosti prisostvovala prvi sv. daritvi, lepo izvajani cerkveni obredi pod okriljem Male Cvetke, ki je tako zelo ljubila duhovnike, je zapustilo v vseh neizbrisen spomin na novo mašo, slovenskemu ljudstvu najdražjo in najlepšo slovesnost.

Kdor je zadnji čas kaj obiskal prijazno Kodeljevo, je gotovo opazil, da dobiva svetišče svojo dokončno zunanjo podobo. Številne konzole kra-se liki beli golobje pročelje in stranske stene, beli okraski okrog oken pa poživiljalo rdečo stensko polje. Kakor je notranjščina cerkve v svojem posebnem slogu razgibana in nudi modernemu in preprostemu človeku ugodno razpoloženje za razgovor z Bogom, tako je tudi zunanost privlačna in bogata; posebno prikupna pa bo, ko bošta dograjena tudi stolp in stebrišče pred cerkvijo. Tedaj bo najmlajša svetnica imela morda najlepšo cerkev v Ljubljani, ki bo pravi o-kras Kodeljevega, ponos bele Ljub-

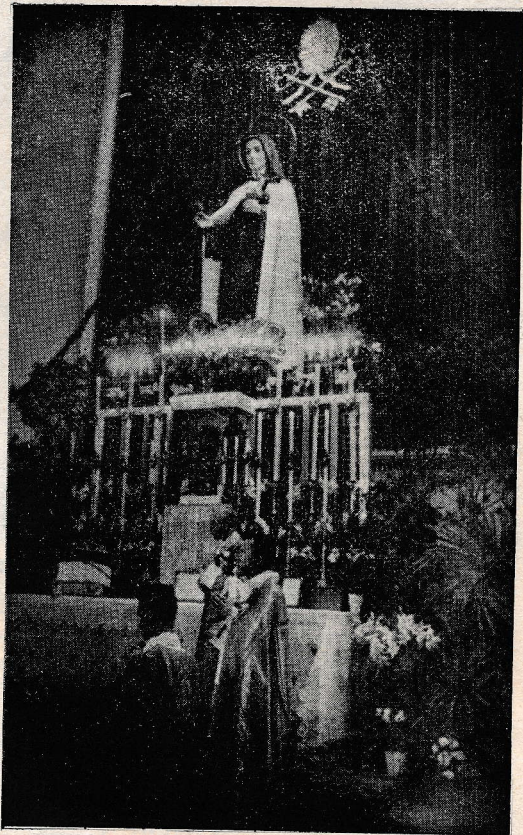
ljane in živa priča, kako imajo Slovenci radi to ljubko svetnico in kako ona velikodušno pomaga vsem, ki se k njej zatekajo po pomoč.

Dograditev stolpa in stebrišča pred cerkvijo je odložena na poznejši čas; če bi se pa našel kakšen dobrotnik ali dobrotnica, ki bi si hotela postaviti spomenik, „trajnejši od bronā“, bi se seveda takoj lotili tudi tega dela. Ker pa kaj takega ne upamo pričakovati, bomo pač počakali na novčič uboge vdove, s katerim smo gradili do sedaj in upamo tudi dovršiti prvo slovensko svetišče v čast Marii Cvetki. Za sedaj bomo postavili na cerkev lep pozlačen križ, velikodušen dar gospe Marjete Kučgovnik...

Sedaj pa še eno besedo o naših mladincih! Kljub temu, da jim mladinski dom ne more nuditi toliko kot nekdanj, ker morajo odpasti počitniške kolonije, ki so bile prej največja privlačnost in plačilo; in kljub temu, da so Miklavžu moči opešale in ne more več toliko prinesiti s seboj za svoj god; da je Tom Myx „umrl“ in sta Patt in Pattachon odpotovala neznano kam, je vendar v domu vse polno življenja, zlasti sedaj med počitnicami. Kar je najbolj razveseljivo, je to, da je vsako jutro okoli šestdeset fantov pri sveti maši in jih vedno tudi nekaj pristopi k svetemu obhajilu; ob nedeljah pa pride čez sto mladine in do 80 naraščajnikov in krožkarjev. Pohvale vredni so zlasti ministrantje, ki s tako vnemo strežejo pri službi božii in se tudi pri slovesni maši zadržijo kot diplomirani teologi. Posebno je lep prizor ob prvih petkih, prvih sobotah in prvih nedeljah, ko se večina don Boskove mladine zgane k obhajilni mizi, da si tam nasiti svojo mlado dušo s kruhom življenja. Tako najde naša mladina v mladinskem domu varno zavetje pred nevarnostmi ulice, prijetno in pošteno zabavo, v pouku v krščanskih resnicah pa trdno podlago za življenje.

SELO

Naš zavod bi zadnje čase lahko primerjali čebelnemu panju, kjer ro-

Veliki oltar v cerkvi sv. Terezije na Kodeljevem ob novi maši g. Urbánka.

jijo čebelice. Tudi iz našega zavoda se izpeljejo vsako leto novi roji toda ne čebelic, pač pa mladih obrtnikov, ki so končali svojo učno dobo in odhajajo v resno in samostojno življenje. Tisti pa, ki so končali ljudsko šolo in so dovolj stari, so stopili v „nov stan“ obrtnikov, to pa ni kar tako. Saj to se zgodi le enkrat v življenju, zato se je treba tudi za ta korak — ki so ga nekateri že vse leto pričakovali — dostojno pripraviti.

Pa naj posežem nekaj tednov nazaj in omenim nekaj dogodkov, mimo katerih ne moremo kar tako.

Dvajsetega junija smo imeli v našem zavodu spet lep domač praznik. Obhajali smo štiriletnico, odkar se je vsa salezijanska družina na Selu posvetila Presvetemu Srcu Jezusovemu. Velika slika Srca Jezusovega, katero so pred štirimi leti izpostavili na sred-

Predstojniki in gojenci salezijanskega zavoda na Selu v šolskem letu 1942 - 43.

njem hodniku zavoda, je bila za ta dan lepo okrašena. Ves prostor je bil bolj podoben kapelici kot hodniku. Ta dan je naša velika družina prišla v procesiji pred to podobo, kjer smo prav iskreno obnovili posvetitev, zavedajoč se velikih obljub Jezusovih, ki jih je dal tistim družinam, ki častijo njegovo presveto Srce. Ponovno smo obljubili Jezusu zvestobo in ljubezen.

Važen dogodek je bila tudi katekizemska tekma, katere so se udeležili vsi gojenci. Morali bi jih videti, s kakšno vnamo se je večina pripravljala za to tekmo. Vzpodbujale so jih tudi lepe nagrade, ki jih dobijo najboljši.

Določeni dan, 27. junija, so se zbrali pred komisijo v učilnici, ki je bila za to priliko posebej pripravljena. Tekmovali so po razredih. Za vsak razred je bila pripravljena posebna vrečica s številkami vprašanj. Tako so bila prva mesta odvisna le od znanja posameznikov. Tisti, ki mogoče med letom ni storil svoje dolžnosti, se je sicer izgovarjal, da se ga drži „smola“, pa taki so bili bolj redki. Večina se je res postavila. Tako je bila komisija skoraj v zadregi, komu naj prisodi prvenstvo. Tako je morala končno paziti tudi na jasnost izgovarjave, da je lahko določila prvake tako med ljudskošolci, kot med obrtniki. Naslednji dan je bila slovesna

izročitev daril. Ob danem znamenju smo se vsi zbrali pred pisarno gospoda ravnatelja, kjer je stala miza — obložena z nagradami. Tisti, ki so jih zaslužili, so bili kar presenečeni, od ostalih pa je marsikdo naredil sklep, da bo prihodnje šolsko leto tudi on med izvoljenimi.

Tako se nam je kar prehitro približal zaključek šolskega leta. Tudi tukaj je prišel v poštev pregovor, ki pravi, da kakor kdo seje, tako tudi žanje. Kakor vsako leto, smo se tudi letos za to priliko zbrali v naši dvoranici. Večinoma smo bili vsi dobre volje, tu pa tam pa je bil kateri, ki je precej zaskrbljeno strmel predse in premišljeval, če se mu mogoče ni to pot ponesrečilo. Pa je bil kljub temu uspeh zelo zadovoljiv. Odličnjaki, ki jih je bilo precejšnje število, so tudi ob tej priliki prejeli lepe nagrade.

Končno smo vendar začeli težko pričakovane počitnice. Obrtniki sicer tudi med počitnicami delajo, vendar imajo vsak dan dovolj prilike, da si krajšajo čas z nabijanjem žoge, ter si urijo mišice z metanjem kopja, diska in krogle. Ljudskošolci pa se počutijo kot ptički na veji, ki jim je prijetno, da še sami ne vedo kako.

Tako teče življenje v našem zavodu mirno in veselo, saj večkrat odmevajo po naših učilnicah zvoki harmonik in petja...

Od tu in tam

Na Veliki Šmaren ob 5 popoldne so napolnili cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku možje iz Ljubljane. Vse skupine Preroda so imele namreč svoj letni shod in so se ob tej priliki posvetile Srcu Marijinemu. Ker so možje poglavarji družin, je bila ta pobožnost še posebno pomembna in je Marija bila gotovo vesela njihovih odločnih moških besed, s katerimi so sebe in svoje Njej izročili.

Smrt vrhovne predstojnice hčera Marije Pomočnice. — V Nizzu na Monferratskem je prve dni julija umrla m. Luisa Vaschetti, vrhovna predstojnica hčera Marije Pomočnice. Za njo žaluje nad 10.000 redovnih sester, ki so v njej gledale, občudovale in posnemale živi spomin sv. Janeza Boska in bl. Marije Mazzarello. Petindvajsetletna je l. 1883. stopila v Družbo. Naslednje leto se je na don Boskov predlog odpravila v misijone v Argentino, kjer je z velikim uspehom delovala dvajset let, sprva kot navadna sestra, pozneje pa kot predstojnica, ravnateljica in inspektorica. Pozneje je bila poklicana v vrhovni svet Družbe hčera Marije Pomočnice, kjer je zopet ostala dvajset let. Po smrti m. Daghero l. 1924. je bila izvoljena za vrhovno predstojnico. Skoraj dve desetletji je to svojo službo izvrševala z veliko ljubeznijo in požrtvovalnostjo. Vse njeno delo je bilo posvečeno Bogu in dušam. Pod njenim vodstvom se je Družba silno razširila, zlasti v misijonih v Indiji in na Daljnem vzhodu. Njena pot je bila posuta s trnjem in z rožami. Veliko veselje, ki ji ga je prineslo to, da je bil don Bosko prištet med blažene in svetnike, Marija Mazzarello pa med blažene, je bilo pomešano z grenkim pelinom pre-

ganjanja in trpljenja v Mehiki, na Španskem in drugod po svetu. Kako je bila pokojna vrhovna predstojnica priljubljena, so pokazale pogrebne svečanosti, ki so se jih udeležili najodličnejši predstavniki cerkvenih oblasti, da ne omenimo vrhovnega predstojnika salezijancev z njegovim kapituljem in neštete množice sester, njihovih gojenk, bivših gojenk in ljudstva.

Cerkev Marije Pomočnice na Knežiji v Zagrebu lepo napreduje. Vzlic vsesplošni stiski — vlada zlasti veliko pomanjkanje gradiva — ondotinim salezijancem uspeva, da morejo nadaljevati z zidavo. Stavba je prirasla že precej visoko nad zemljo. Zelo verjetno je, da bo v pozni jeseni že pod streho. Največjo zaslugo pri tem imajo seveda hrvaški sotrudniki in sotrudnice, ki radi darujejo za novo cerkev. O tem pričajo dolgi stolpci njihovih imen v hrvatskem Salezijanskem Vestniku.

Na Slovaškem so praznik Marije Pomočnice letos obhajali zelo slovesno. Posebno se je odlikovala Nitra, nekdanja prestolica sv. Metoda, kjer so salezijanski sotrudniki organizirali edinstveno marijansko procesijo, katere se je udeležilo do 15 tisoč vernikov. Salezijanci so odprli zavod v starodavni Nitri 8. decembra lanskega leta. Pri tem jim je pomagal zlasti tamošnji škof dr. Karel Kmetko, ki se ga je prijelo ime „slovaški don Bosko“.

Letos je minilo 50 let, odkar je umrl v sluhu svetosti poljski knez in salezijanec Avgust Czartoryski (glej Vestnik marec-april). Da se bolje seznanimo s tem velikim sinom poljskega naroda in sv. Janeza Boska in da proslavimo pomembno obletnico, smo z današnjo številko začeli objavljati njegov življenjepis.

PAZNIAK MARIJINEGA ROJSTVA. Dne 8. septembra bo obletnica posvetitve svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Služba božja bo kakor o praznikih: svete maše s pridigo ob 6, 8, 9, 10. Ob 10 bo slovesna sveta maša. Ves čas med dopoldansko božjo službo bo priložnost za prejem svetih zakramentov. — Popoldne ob pol 4 bo slovesen zaključek medšmarnih pobožnosti. — Med šmarnimi mašami in tudi pozneje je **svetišče na Rakovniku na razpolago raznim skupinam**, ki bi želele imeti božjo službo zase posebej.

ČEŠČENJE *** MARIJE ***** POMOČNICE **

Zatekajmo se k Mariji

Posnemajmo svetnike! Vedno, zlasti v težkih trenutkih, so se z velikim zaupanjem zatekali k Mariji in nikdar zaman. Prav ta vztrajna pomoč nebeške Matere je vdihnila Bernardu prelepo molitev: „Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo vseč hudobnemu duhu ki je pod tvoje varstvo pribežal, tvoje pomoči prosil in se tvoji priprošnji priporočal.“

Kako resnične so te besede, bi lahko potrdili z nešteti dokazi. Že samo don Boskovo življenje nam podaja toliko dokazov, da bi napolnili debelo knjigo. Pogledajmo nekatere.

Don Bosko je že kot mlad duhovnik začel zbirati okrog sebe otroke. Znal jih je zabavati in z zabavami voditi k Bogu. To pa ni bilo vseč hudobnemu duhu ki je na vse načine skušal ovirati in razdirati njegovo delo. A don Bosko se ni dal ustrašiti. Zaupal je v Marijo. Kadar je bil v težavah, je priporočil dečkom: „Dečki, potrebujemo pomoči. Obrnimo se k Mariji Pomočnici.“ In dečki so zaupno klicali k Mariji: „Spomni se, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila; reši nas nevarnosti.“ Marija jih je uslišala.

Tako je bilo 5. aprila 1846, na cvetno nedeljo. Ker don Bosko ni imel drugega prostora, kjer bi zbiral dečke — povsod so ga preganjali — jih je slednjič zbral na nekem travniku. Pa niti tu ga niso pustili v miru. Gospodarju se je smilil travnik, po katerem so tekali dečki in teptali travo, in je odpovedal prostor. Don Bosko je bil spet v veliki stiski. Ali naj opusti delo in prepusti dečke, da bodo brez vodstva blodili po mestu in se izgubljali? Ljubezen do njihovih duš mu tega ni dala.

Ves teden je iskal po mestu novega prostora, pa ga ni našel. Potrč se je obrnil k dečkom in jih povabil: „Dečki, zatecimo se k Mariji in prosimo pomoči. Danes poromamo k „Mariji Devici

v Polju“. Tam jo bomo prav goreče prosili, naj nam takoj poišče prostor za naša zbirališča.“ Don Boskova žalost je prevzela tudi dečke; zato so z veseljem sprejeli njegovo povabilo; postavili so se v vrsto in med molitvijo rožnega venca in petjem lavretanskih litanij odkorakali proti pol ure oddaljenemu svetišču. Ko so bili že blizu, zaslišijo iz zvonika slovesno zvonjenje. „Kaj neki tako slovesno zvoni?“ si misli don Bosko. „Dolslej nas niso še nikoli tako slovesno sprejemali. Dečki, pogum! To je dobro znamenje, da nas bo Marija uslišala!“ — To zvonjenje se je zdelo tako ne navadno, da se je raznesel glas, da so zvonovi sami od sebe zvonili. Dejstvo pa je, da si je cerkveni predstojnik na vso moč prizadeval, da bi zvedel, kdo je zvonil, vendar nikakor ni mogel dognati. — Spričo tega izrednega dogodka so šli dečki z navdušenjem v cerkev in molili kakor malokdaj. Marija jih je uslišala. Ko so se vrnili na travnik, se približa don Bosku mož in mu ponudi za zbiranje dečkov svojo lopo in majhno dvorišče. Don Bosko je ponudbo z veseljem sprejel. Kmalu je bila lopa izpremenjena v dvorano. Na tistem prostoru stoji danes veličastno svetišče Marije Pomočnice kristjanov in velikanski zavod, ki šteje nad tisoč prebivalcev — Salezijanski Oratorij v Turinu. Čudovito Marijino plačilo za zaupno prošnjo Janeza Boska in njegovih gojencev.

*

Mesca marca 1854 je don Bosko naznačil gojencem, da se bliža Turinu huda kolera. „To bolezen“, je rekel, „pošilja Bog, da bi kaznoval greh. Se hočete rešiti? Skrbite, da boste v milosti božji, nosite na vratu svetinjo Marije Pomočnice in vsak dan molite očenaš, zdravamarijo in častbodi, in nihče izmed vas ne bo obolel in umrl.“

Dečki so vedeli, da se to, kar don Bosko napove, vedno uresniči. Nemirno

so čakali, kdaj izbruhne grozna bolezen. Čakali so pet mesecev. Nekateri so skoraj začeli dvomiti, vpraševali so don Boska: „Don Bosko, kdaj pride kolera?“ — „Bodite pripravljeni in storite, kar sem vam rekel.“ je odgovarjal don Bosko.

Prišel je mesec avgust. Nekega lepega jutra počí glas: „Kolera, kolera!“ Novica se je hitro širila in bolezen tudi. Kmalu je bilo okuženo vse mesto.

Da bi videli don Boskove dečke, s kakšno pobožnostjo so obešali na vrat svetinje in s kako ljubeznijo molili vsak dan k Mariji Pomočnici kristjanov, ne le očenaš in zdravamarijo, ampak še več drugih molitev. In kako so to pobožnost priporočali drugim in jih veliko privedli do tega, da so z zaupanjem opravljali molitve. In niso jih zamenjali.

Nekega dne reče don Bosko svojim dečkom: „Dečki, pogledjte, kolika beda je po mestu. Pogledjte koliko bolnikov nima nikake pomoči; umirajo osamljeni in, kar je najslabše, mnogi brez sv. zakramentov. Kakšna dobrota bi bila za te bolnike, če bi našli usmiljena srca, da bi jim stregla in jim pomagala. Kdor se čuti, naj se oglasi. Ponavljam še enkrat: Če boste storili, kar sem rekel, se vam ni treba bati: Marija Pomočnica vas bo varovala bolezní.“

Kakor en mož so se oglasili vsi dečki: „Jaz, don Bosko; jaz, don Bosko!“ Don Bosko je jokal od veselja. Po vsem mestu so se razkropili mladi samaritani in hodili okrog bolnikov in stregli s tako požrtvovalnostjo, da je vlada v znamenje hvaležnosti poslala don Bosku viteški križec sv. Mavricija.

Glavno pa je to: noben deček, čeprav vedno v dotiku z bolniki, ni zbolel za kolero. Prelep dokaz, kako pomaga Marija tistim, ki vanjo zaupajo in jo prosijo pomoči.

*

Leto 1863. je napovedal don Bosko, da bo v Ankoni izbruhnila kolera. Mesca aprila naslednjega leta se je napoved uresničila. Več tisoč ljudi je izgubilo življenje. Iz Ankone se je kuga širila po vsej Italiji. V tej strašni stiski so se verni Italijani z velikim zaupanjem obračali k don Bosku in ga vpraševali, kako bi se rešili grozne bolezní. Kakor vedno, tako je tudi v tej stiski don Bosko venomer ponavljal: „Bodite v milosti božji in molite k Pomočnici kristjanov in, če morete, darujte kak dar za zidavo Marijinega svetišča v Turinu.“ Dne 30. julija

je pisal vojvodinji di Sora: „Nihče izmed tistih, ki pomagajo pri zidavi Marijinega svetišča, ne bo postal žrtev kužne bolezní.“

Don Boskovo priporočilo je zbudilo med ljudstvom čudovito zaupanje. Vsepovsod so klicali k Mariji Pomočnici in opravljali molitve in od vseh strani so pošiljali milodare za zidavo svetišča.

Kar je don Bosko obljubil, se je uresničilo. Marija je čudežno varovala vse, ki so jo prosili po don Boskovem navodilu. Niti eden tistih, ki so se ravnali po njegovem naročilu, ni zbolel in umrl za kolero. Zopet lep dokaz, kako resnične so besede: „Še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je tvoje pomoči prosil.“

*

Dne 15. maja 1861 je po večernih molitvah rekel don Bosko svojim gojencem: „Dečki, vedite, da vsak trenutek in nepričakovano lahko pride smrt. Preden ležete k počitku, naj zmolí vsakdo tri zdravamarije, da se ne zgodi kaka nesreča.“

V spalnici sv. Alojzija v tretjem nadstropju je spalo 70 gojencev. Nadzoroval jih je klerik Bonetti. Preden so legli k počitku, so prav vsi poklekneli, vsak ob svoji postelji, in izpolnili don Boskovo priporočilo. Vsakdo je pobožno zmolil tri zdravamarije.

Malo čez polnoč se začuje velik tresk in za njim ropot. Čez nekaj časa zacinglja don Boskov zvonček.

„Za božjo voljo, gotovo kaka nesreča!“ vzdihneta Rossi in Reano, ki sta spala tik don Boskove sobe. Hitro planeta kvišku in tečeta k don Bosku. Tu se jima nudi žalosten prizor. Strela je udarila v dimnik, se spustila po dimniku v don Boskovo sobo, zvrnila mizo in kar je bilo na njej, šinila v železno posteljo in jo s toliko silo vrgla ob zid, da je don Bosko nezavesten padel na tla. Ko se zave, tipa in tipa: povsod opeka in ruševine. Zdelo se mu je, da se je pogreznil za eno nadstropje. Šele ko slučajno otipa vrstico zvonca, se zave, da je v sobi, in pozvoni za pomoč.

Še hujše je bilo nad don Boskovo sobo, v spalnici sv. Alojzija. Strela je raztrgala streho, da se je videlo nebo, v spalnico pa je padala opeka, omet in pesek.

Ko je slišal Bonetti ropot, je skočil s postelje, prižgal svetilko in hitel po spalnici od postelje do postelje, da bi

rešil, kar bi se dalo rešiti. Ker je bilo več postelj pokritih z ruševinami, je poslal po don Boska.

Ko je vstopil don Bosko, se je zde-
lo, da je vstopil angel tolažnik. Vsi, ki
so vstali, so tekli k njemu. Don Botko
je hitel od postelje do postelje in kmalu
je videl, da je manj hudega, kakor so
mislili. Niti eden ni bil mrtev.

„Hvala Bogu!“ je vzdihnil don Bosko.
„Zahvalimo Marijo Devico, ona nas je
rešila. Gorje, če bi bila strela vžgala

hišo.“ Vsi so poklekli pred Marijino
podobo in molili lavretanske litanije.

Podobnih dogodkov je mnogo v don
Boskovem življenju. Spričujejo nam, ka-
ko dobro je, priporočati se Mariji. Naj
nas ti dogodki podžigajo, da se bomo
vsak čas priporočali Pomočnici kristja-
nov! Tedaj se bomo lahko večkrat o-
seбно prepričali, kako po vsej pravici
molimo k Mariji: „Nikdar ni bilo sli-
šati, da bi bila ti koga zapustila, ki je
pod tvoje varstvo pribežal, tvoje pomoči
prosil in se tvoji priprošnji priporočal.“

Zahvale

„Gotovo se še spominjate, ko sem Vam
dne 12. aprila pisala o svoji bolezni.
Moje stanje je bilo takrat tako mučno,
da sem mislila, da nikdar več ne ozdra-
vim. V veliki stiski se pa nenadoma
spomnim na Marijo Pom. kristjanov in
na Vašo družbo in sem se odločila in
Vas prosila, da bi opravili za moje zdrav-
je vsaj eno devetnevnico pri oltarju Ma-
rije Pomočnice. En teden potem, ko sem
pismo oddala na pošto, mi je namah od-
leglo. Prepričana sem, da mi je Marija
uslišala prošnjo po Vaših molitvah. Tudi
jaz sem ta čas mnogo prosila Marijo
za zdravje. Danes je že dober mesec,
odkar sem popolnoma zdrava. Potenje,
ki mi je napravljalo toliko trpljenja,
je izginilo. Komu naj pripisujem to, če
ne Mariji? Oh vem, predobra Marija
Pomočnica se je ozrla name, nevredno,
in mi na Vašo in mojo prošnjo vrnila
zdravje. V zahvalo pošiljam skromno da-
rilce za njeno svetišče, Mariji Pomoč-
nici pa izrekam tisočero zahvalo s proš-
njo, da zahvalo objavite v Vestniku, da
se bodo tudi drugi z zaupanjem zateka-
li k tej dobri Materi. — *Dular Gen.*, Mo-
kronog.

Imeli smo veliko pravdo. Neki človek
nas je krivično tožil. Ker je precej i-
zobražen, je znal govoriti silno spretno,
medtem ko smo mi govorili le resnico.
Bolj ko nam so verjeli njemu. V tej
stiski smo se obrnili k presv. Jezusovemu
Srcu, Mariji Pomočnici, don Bosku in
sv. Tereziji Deteta Jezusa. To je po-
magalo. Nenadoma se je mnenje sod-
nikov izpremenilo in mi smo zmaga-
li. Kako res je: kdor v Boga zaupa, še
ni bil nikdar osramočen. — *Gregorič
Ignac in Marija*, Brezovica.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici na
Rakovniku za prejeto milost, ki sem jo

prejela že pred dvema letoma, a jo ob-
javljam šele danes. Ker me je noga zno-
va začela boleti, me je to opomnilo na
obljubo, storjeno Mariji Pomočnici in Ma-
li Cvetki, da se bom zahvalila javno, če
mi noga ozdravi. Danes izpolnjujem ob-
ljubo in pošiljam dar. — *Kranjc Helena*.

Nekega dne so prišli partizani, da bi
me odvedli. V tej stiski sem se hitro
spomnil Marije Pomočnice na Rakovni-
ku in se zaupno Njej priporočil. Ne-
pričakovano se je tako razvzrojalo, da
sem ostal na svojem mestu. Reči moram:
Marija mi je pomagala. Kdo ve, kje bi
bil, če bi se jim posrečilo, morda ne
več med živimi. Tisočkrat hvala Mariji
Pomočnici. — *Srovin Jože*, Golobinjak.

Moj brat je imel tri težke operacije.
Zdravniki so obupali in odrekli pomoč,
mi smo pa zaupali v pomoč Marije Po-
močnice. Zaupanje ni bilo zaman. Ma-
rija je pomagala. Naj ji bo prisrčna
hvala. — *Jurman M.*, Ljubljana.

Nadalje se zahvaljujejo: *Go-
stič Frančiška*, Ljubljana, za srečno presta-
no operacijo. — *Velkavrh V.*, Polhov gra-
dec, za pomoč v veliki stiski. — *Starič Ma-
rija*, Podboršt, za zdravje pri živini. —
Demc Marija, Št. Vid pri Stični, za sre-
čen izid in rešitev iz nevarnosti. — *Brčan
Marija*, Luče, za ozdravljenje težko bolne
hčerke. — *Mahnič Terezija*, Mirna peč,
za pomoč v važni zadevi. — *Vobič K.*,
Semič, za zdravje. — *Vrščaj Ana*, Črno-
melj, za uslišano prošnjo. — *Novšak Jul-
ka*, Mirna peč, za ozdravljenje nevarno
bolne hčerke. — *D. Jerica*, Ljubljana, za
uslišano prošnjo. — *Ceglar A.*, Stična,
za ozdravljenje noge. — *Cerar Cecilija*,
Ljubljana, za uslišano prošnjo. — *P. A.*,
Ljubljana, za pomoč v stiski. — *F. G.*,
Žalna, za uslišanje v važnih zadevah.

Nove knjige

Dr. Andrej Snoj: JEZUS KRISTUS.

Pred štirimi leti smo dobili Sloven-
ci v prikupni priročni obliki preve-
deno celotno sv. pismo novega za-
kona; knjigo, ki bi morala biti v
slednji družinski knjižnici — in to na
častnem mestu. Te dni je v založbi
Ljudske knjižarne izšla druga zanimi-
va knjižica, ki jo bomo uvrstili tik
ob evangeliju. Zanimiva, pravim, in
ne brez vzroka. Morebiti še ne vemo,
da nam evangelisti večinoma ne po-
dajajo dogodkov v časovnem zapo-
redju, tako kot so se vršili, niti ne
pove vsak vsega o Jezusu. V knji-
žici „Jezus Kristus“ pa so vsi štirje
evangeliji združeni v celoto in to ta-
ko, da si dogodki slede v istem vrst-
nem redu, kot je dejansko bilo. Je-
zusovo življenje je podano v vsej pre-
glednosti, da se bere kot premikavna
zgodba, v kateri v duhu kar vidimo
Jezusa, kako potuje po vročem pale-
stinskem soncu dan za dnem, kako
si postopoma pridobiva srca dobrih
in kako z druge strani raste sovraštvo
proti njemu, ki se slednjič zaključi
v težkem molu, ki pa v naših dušah
odgovarja v ubranih, mehkih akordih,
polnih vonjave neskončne božje do-
brote. Zaradi boljšega umevanja nas
pisec v uvodu seznanja z zgodovin-
skim okvirom Jezusove dobe in kra-
ja pa še z drugimi okolnostmi, o nje-
govi starosti, času delovanja in dne-
vu smrti..., kar nam odpre pogled
v deloma drugačne možnosti, kot smo
bili mi doslej po izročilu poučeni.
Prav to ji daje še večjo mikavnost.
Knjigo vsem prav lepo priporočamo.
Navadna izdaja broš. 12.- L., vezana
24.- L. Boljše vezave: 27.- L., 37.- L.,
42.- L.

**Dr. J. N.: STRAŽAR NAŠIH SVE-
TINJ.** Pod tem naslovom riše „Knji-
žica“ št. 227-228 žitje vélikega slo-
venca-mučenika za vero in narod,
un. prof. dr. Lamberta Ehrlicha. Na-
rod, ki svojih velikih mož ne pozna
in jih ne ceni, le-teh ni vreden. To
imejmo pred očmi in se seznanimo z
rojakom, ki je bil poznan in spo-
štovan daleč po širokem svetu, le bra-
tje njegovi po rodu ga niso znali ce-
niti in so mu kot zločincu siloma
vzeli življenje. Kratki sestavek nam

v značilnih črtah na hitro oriše nje-
govo življenjsko pot in delo ter po-
svéti za hip tudi v skrito kamrico
njegove svetniške duše, ki se danes
že raduje v Bogu in dela za nas, go-
tovo še uspešneje, nego bi mogla v
telesu. Cena knjižici 1 L.

**Janez Langerholz: VNEBOVPIJO-
ČI GREHI** se je nazvala naslednja
številka „Knjižic“. Govori nam o na-
še dobe zlu, kričečem kot naslovna
slika, o vnebovpijočih grehih, ki, žal,
tudi pri nas niso neznani. Praktičen
miglaj k uresničevanju sklepov iz dni
spokorne procesije, če želimo čimprej
blagodejnega miru in z njim vred
ohranitev nas samih.

Dr. Ludvik Čepon: TRPIN JOB je
izmed nešteti „Knjižic“ najnovejša.
Že ime zgovorno svedoči, kako času
primerno in še posebej — kako nam
Slovincem primerno vsebino nam nu-
di. Trpimo, a ne vemo, čemu trpimo,
kakšen smisel ima vse to. Da nam
bo lažje trpeti, da bomo vedeli, za-
kaj trpimo, in da bomo trpljenje prav
izkoristili znali, berimo jo; in zopet
pravim: berimo!

P. R. Plus: TEBI NA POT. Mladi
delavci so dobili zvestega prijatelja,
nekak vade mecum, ki jim bo v zme-
dah naših dni vedel na vsakem koraku
prav svetovati. Silni dvoboj med sa-
tanom in angelom luči močno od-
meva zlasti v duši malega človeka,
delavca predvsem. Stotine slepečih lu-
či mu bije v obraz in ga slepi z
lažmi in varljivimi obeti, ki ga sku-
šajo — kot goljufiv plamenček večšo
— pritegniti k sebi in ga potlej vse-
stransko onesrečiti. Kje je resnica?
„Tebi na pot“ ti pove. V prikupni
žepni obliki te bo kramljaje spremlja-
ljal v cerkev, v delavnico, na cesto in
vlak, v večerni tečaj, povsod. Po-
magala ti bõ poiskati verno življenj-
sko družico in si ustanoviti toplo do-
mače ognjišče. O veselju ti bo govo-
rila, o poklicnem delu in pravičnem
zaslužku, ki ti gre. Vse prav na krat-
ko, kramljaje. Na 163 straneh vse-
buje 124 različnih poglavij. Prepri-
čaj se sam. Dobodi ali naroči si jo
pri Mladinski založbi, Stari trg 30,
Ljubljana.

Izgubljen poklic

Spisal Carlo Viglietti. Prevedel dr. Franc Knific. Ilustriral Beránek. Izdala Mladinska založba v Ljubljani, Stari trg 30.

To je pristna salezijanska povest, ki se godi deloma na Španskem, deloma v Italiji. Mlad fant iz plemenite španske družine, živ in razposajen mladič, pride v salezijanski zavod v Italiji. Tu živi veselo zavodsko življenje, polno prigođ in pustolovščin. Pod vplivom dobrega prijatelja pa se mu začne odpirati srce za svete ideale. Po

trdem boju z domačimi se Hinko odloči in stopi v salezijanski noviciat, kjer se hoče popolnoma posvetiti Bogu in don Bosku. Toda po očetovi smrti ga slepa materina ljubezen iztrga iz toplega noviciatskega ozračja. Hinko ostane doma, začne veseljačiti, hodi s slabo družino, zabrede v zločin in dokončno zapravi svoj sveti poklic. Mati, ki je vzela svojega sina Bogu, da bi ga popolnoma ohranila zase, ostane sama, medtem ko Hinko umira v ječi. — Povest je tako zanimiva, da se ne moreš ločiti od knjige, dokler je ne prebereš.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8